

Qur'anens Mirakel

Et Afgørende Bevis

Indledning

Så snart man har erkendt, at eksistensen af en skaber er en realitet, vil man blive fyldt med en energi, som vil drive en til at søge svar til mange spørgsmål. Denne energi er ligesom en katalysator; den vil indtræde ens inderste og fremskynde overvejelsesprocessen. Som et resultat vil man komme i tanke om mange spørgsmål. Hvad er Skaberens essens? Hvad siger Skaberens? Siger Skaberens noget overhovedet? Hvad er den korrekte vej eller sti? Betyder det noget? Hvordan ved man, hvad der er fra Skaberens? Har det et bevis? Er det rationelt?

Før der kastes lys over de rejste spørgsmål, er det nødvendigt først og fremmest, at man har adopteret den korrekte struktur, for at forstå de fremlagte spørgsmål. Denne struktur indskrænker ikke tanker; derimod gøder den jorden for succesfuld tænkning, og opnåelsen af en oplyst bevidsthed. Hvad er så denne struktur? Det korte svar er tænkning, rationel tænkning.

Det kan være man allerede har adopteret denne struktur, og gået videre for at finde ud af, om en skaber eksisterer. Hvis det er tilfældet, så foreslås det, at man tager følgende parametre som en påmindelse. Hvis man ikke er bekendt med dette koncept, så foreslås det at man bruger hele sit sind og al sin energi, da det vil hjælpe til at besvare de mest fundamentale spørgsmål om mennesket, livet og universet. Svar som ikke kun stemmer overens med forstanden, hvilket fylder hjertet med tryghed, men som også giver et referencepunkt for ens handlinger, hvilket vil føre en til en tilstand af tilfredshed og indre ro. Det vil tage en ud af det at referere til egoet, til at referere til det ubegrænsede 'sind', nemlig Skaberens.

Dette er uden tvivl en positiv vej frem.

Grunden til man tænker, er for at fremkalde en forståelse af en bestemt realitet, som kommer via ens sansninger. Disse sansninger kan være fra synet med ens øjne, berøring med ens hånd, vejrtrækning via ens næse eller endda ved at 'føle' med ens hjerte. Hvis man lod disse sansninger sejle deres egen sø, ville man finde ud af, at det ikke giver andet end en subjektiv oplevelse, utilstrækkelige svar og spekulation. Tag følgende analogi for at forstå dette yderligere: hvis vi kun brugte vores sanser til at forstå hvorfor en lige pind ser bøjet ud i et vandbassin, ville vi blot modtage sansning efter sansning uden en korrekt

forståelse af realiteten. Uden forudgående oplysninger om hvorfor en lige genstand, i dette tilfælde - pinden, ser bøjet ud i et vandbassin, ville man ikke forstå realiteten af det man sanser. Altså fører sansning alene til spekulation. Derfor har mennesket brug for, at tænkning eller en tækningsproces finder sted; det er det vi har valgt at kalde en struktur.

Altså vil man nu have forstået at den eneste måde, hvorpå man egentlig kan forstå hvad ens sansninger siger, er ved at iværksætte en struktur. Men hvilken struktur skal man bruge? Der er to hovedtyper: den videnskabelige proces og den rationelle proces. Før det fremhæves, hvilken struktur der er korrekt i ens søgen efter Skaberens udtryk, så skal man forstå, at man bør søge et afgørende svar, som uundgåeligt vil stemme overens med forstanden, og dermed fylde hjertet med tryghed.

Når man vil forstå realiteten af den videnskabelige proces, vil man nå frem til konklusionen, at den er spekulativ og ikke kan bruges i ens søgen efter Skaberens udtryk. Den giver ikke resultater om den foreliggende realitet, altså er den utilstrækkelig. Dette er fordi den videnskabelige proces er baseret på observeringer af håndgribelige fænomener, dvs. ting man kan røre ved. Den videnskabelige proces er begrænset i denne henseende idet den kun kan udlede regler eller resultater via gentagede observeringer af fysiske fænomener. Disse observeringer udføres i et kontrolleret miljø, som ikke tager realiteten af det naturlige miljø i betragtning.

I ens søgen efter hvad Skaberens udtryk er, skal man ikke bruge den videnskabelige proces fordi domænet for denne proces ikke virker og er begrænset i sin spændvidde. Den videnskabelige proces kan for eksempel ikke besvare følgende hypotese, ”Det arabiske sprogs påvirkning på de præislamiske stammer.” Hvis den videnskabelige proces skulle bruges over denne hypotese, ville det være nødvendigt at gå tilbage i tiden, dele hele Arabien op i to grupper og påføre det arabiske sprog over en af grupperne og vente århundreder for at se, hvordan graden af oprejsning udarter sig. Dette er selvfølgelig absurd og udenfor den videnskabelige tæknings spændvidde.

Derimod har den rationelle proces evnen til at forstå en realitet fuldstændigt. Den rationelle proces bliver defineret som den proces hvormed realiteten, som man vil forstå, sanses via brugen af en eller flere af ens sanser, og denne sansning overføres til hjernen, hvor man derefter sammenkæder den med tidligere eller relevante oplysninger, for at frembringe en tanke. Derfor indebærer den rationelle proces tænkning om realiteten eller foreliggende sag, som den er.

For at besvare spørgsmålet, ”Hvad er Skaberens udtryk?”, er man nød til at gå videre rationelt. Et godt sted at starte, er ved at beskrive hvad man allerede ved, er de mulige kilder, som kan bringe disse informationer fra Skaberens til menneskeheden. Den første er via introspektion og den anden er via en ekstern kilde, såsom en bog eller et sæt af ord. Den første kilde, introspektion, er spekulativ og utilstrækkelig. Der er to hovedårsager. Den første årsag er, at hvis vi har konkluderet, at Skaberens er

ubegrænset og uafhængig, så kan vi som afhængige og begrænsede væsner slet ikke opfatte Skaberens essens, for slet ikke at tale om, hvad Skaberens vil sige. Dette ville blot være arrogant. Det er ligesom en person, der banker på en dør; man kan konkludere, at der er en entitet bag døren, men at forsøge at finde ud af hvem eller hvad det er, ville føre en til et svar, som ikke er afgørende (medmindre man åbnede døren og kiggede direkte på entiteten). Den anden årsag er, at hvis vi forsøger at overveje Skaberens essens via vores subjektive oplevelser og begrænsede viden om livet, ville denne overvejelse være præget voldsomt af vores egne individuelle forskelle, vi har som mennesker. Hvis konceptet om en Skaber formede grundlaget for ens handlinger, og man blot lænede sig opad introspektion, ville det føre til modstridende resultater, hvilket ville føre en til elendighed og forvirring.

I lyset af denne information, er den eneste måde hvorpå man kan vide, hvad Skaberens har udtrykt til menneskeheden eller om et bestemt udtryk er fra Skaberens, ved at søge verificerbar information eller bevis via en ekstern kilde.

I ens søgen efter dette verificerbare bevis skal man huske at man allerede har afvist den introspektive metode, hvilket skyldes ens individuelle forskellighed som menneske og subjektive oplevelser. Derfor er man nød til at indse, at ens bedømmelse på hvad informationen 'siger', også skal afvises. Dette er fordi ens egne individuelle sympatier og antipatier, vil fordreje ens bedømmelse på den eksterne kilde. Derudover har man allerede dannet forudfattet meninger og holdning om visse ting. Hvad udtrykket siger, skal følgelig ikke være kriteriet for at finde ud af, om det er fra Skaberens. Hvor mange gange har vi ikke bedømt en realitet ud fra vores individuelle oplevelser og nuværende syn på livet, blot for at indse, at der er mere end et synspunkt til den?

Selv hvis man kigger på realiteten af samfund, kan man indse dette faktum. Mange forskellige kulturer og ideologier har synspunkter om livet, som påvirker deres bedømmelser på realiteter. Egentlig kan man sige, at mennesker formes til at tænke og derfor føle på en bestemt måde. Eksempelvis kan man nævne den tibetanske kultur i 1930'erne. Som vi ved, er tibetanere en meget barmhjertig og kærlig race. Dette træk kommer fra deres grundlag, de bærer om livet, som er en form for buddhisme. Til trods for dette, var mange landsbyer kendt for at sænke deres nyfødte ned i frysende koldt vand. Når man læser dette kan det være man bliver chokeret, overrasket og måske endda stemple dem som 'tilbagestående'. Årsagen til det skyldes vores nuværende synspunkt om livet og de indflydelsesrige holdninger, som er fremherskende i vores samfund. Men reaktionen fra en tibetaner er anderledes. Hvis den nyfødte døde ville de sige, "Det var barnets Karma, og det ville ikke have overlevet de ekstreme vintre i Himalaya". Så deres bedømmelse på denne realitet er blevet formet af deres synspunkt.

I ens søgen efter Skaberens udtryk skal man derfor bruge den rationelle struktur, hvilket betyder at man skal søge et verificerbart bevis. Man skal ikke basere den foreliggende information på ens nuværende

synspunkt, som nævnt, og beviset man vil finde, skal være afgørende; dvs. det skal stemme overens med realiteten og forstanden.

Så snart man finder dette udtryk, kan alle de mulige kilder nemt afvises, indtil udtrykkets sande kilde er afsløret. Der er behov for, at der eksisterer et rationelt bevis for gyldigheden af Skaberens udtryk og ikke et blindt og følelsesmæssigt argument. Det er i denne kontekst og indenfor den rationelle tænkningens spændvidde, at vi vil forklare hvordan Qur'anen kun kan være fra Skaberens.

Denne konklusion er en absolut realitet.

Udfordringen

Som allerede nævnt skal der eksistere et rationelt bevis, som viser at et bestemt udtryk er fra Skaberens. Qur'anen har mange beviser, som strækker sig fra videnskab til sprog. Vi vil undersøge hvordan Qur'anens lingvistiske mirakel giver alle de nødvendige beviser for at vise, at Qur'anen kun kan være Skaberens udtryk.

Når man læser Qur'anen kan man se, at Skaberens dirigerer mennesket til at tænke, reflektere, fundere og overveje. Hvad angår det lingvistiske mirakel, så udfordrer Skaberens menneskeheden flere steder i Qur'anen, eksempelvis:

﴿وَإِنْ كُنْتُمْ فِي رَيْبٍ مِّمَّا نَزَّلْنَا عَلَىٰ عَبْدِنَا فَأْتُوا بِسُورَةٍ مِّثْلِهِ وَادْعُوا شُهَدَاءَكُمْ مِّنْ دُونِ اللَّهِ إِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ﴾

"Og hvis I er i tvivl om det, Vi har nedsendt over vores tjener (dvs. Muhammad) i intervaller, så kom med et kapitel lig med det, og tilkald alle jeres vidner (og hjælpere, hvis der er nogen) foruden Allah, hvis I er sandfærdige." [Al-Baqarah 2:23]

Og:

﴿أَمْ يَقُولُونَ تَقَوَّلَهُ بَلْ لَا يُؤْمِنُونَ فَلْيَأْتُوا بِحَدِيثٍ مِّثْلِهِ إِنْ كَانُوا صَادِقِينَ﴾

"Siger de mon, at han selv har sammensat (eller formuleret) den? De vil sandelig ikke erkende; lad dem da bringe en tale ligesom den, hvis de er sandfærdige (i deres tvivl)." [Al-Toor 52:33-34]

Hvis folket, som havde alle kvalifikationer til at tage Qur'anens udfordring op, fejlede og ikke kunne producere noget ligesom den, hvem producerede den så? Muhammad blev aldrig anklaget for at selv at være forfatter til Qur'anen, fordi det var velkendt at han ikke havde nogle retoriske eller poetiske evner. Men han blev anklaget for at stå i ledtog med en kristen ikke-araber. Qur'anen modbeviste påstanden således:

﴿وَلَقَدْ نَعْلَمُ أَنَّهُمْ يَقُولُونَ إِنَّمَا يُعَلِّمُهُ بَشَرٌ لِّسَانُ الَّذِي يُلْحِدُونَ إِلَيْهِ أَعْجَمِيٌّ وَهَذَا لِسَانٌ عَرَبِيٌّ مُبِينٌ﴾

"Og Vi ved udmærket, at de siger: "Det er blot en mand, som underviser ham." Sproget hos personen, de fejlagtigt peger på, er særdeles fremmed, mens dette er arabisk, klart og tydeligt." [Al-Nahl 16:103]

Her påpeger Allah det faktum, at Qur'anen slet ikke kunne være kommet fra en ikke-araber, og at det lingvistiske mirakel i Qur'anen er uovertruffet på et klart og tydeligt, rent arabisk sprog. Eftersom han selv var araber, så kan Muhammad heller ikke være forfatter til Qur'anen, idet hans udtalelser ikke er på lige fod med *Ayaat* fra Qur'anen i forhold til litterært niveau og meddelsomme effekt.

Der var nogle personer, som var arabere, der forsøgte at komme med noget lig Qur'anen. En af dem var Musaylimah, som senere hen fik tilnavnet, *Al-Kadhdhab*, som betyder løgneren.

Musaylimah prøvede at imitere Qur'anens stil, rytme, struktur, genre, informative natur, og litterære fortrin. Eksempelvis i sit svar til et kapitel i Qur'anen, som hedder Surah al-'Asr - kapitel nr. 103:

﴿وَالْعَصْرِ إِنَّ الْإِنْسَانَ لَفِي خُسْرٍ إِلَّا الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ وَتَوَّصَوْا بِالْحَقِّ وَتَوَّصَوْا بِالصَّبْرِ﴾

"Ved tiden(s gang)! Mennesket er visselig fortabt. Undtagen dem som erkender og udfører gode handlinger, og de opfordrer hinanden til Sandheden, og de opfordrer hinanden til at være tålmodige." [Al-'Asr 103:1-3]

Så tænkte Musaylimah sig om, og sagde, "Noget lignende er også blevet åbenbaret til mig." Han fortsatte:

يَا وَبَرِّ يَا وَبَرِّ إِنَّمَا أَنْتَ أُذُنَانِ وَصَدْرٌ وَسَائِرُكَ حَفْرٌ نَقْرُ

”Åh Wabr (klippegrævling), åh Wabr! Du er blot to ører, og en brystkasse, og resten af dig graver, og borer sig ned.”

Ved at analysere ovenstående forsøg på et imitere Qur’anen, kan man se, at Muhammads ﷺ samtidige, blot ekstrapolerede *Ayaat* fra Qur’anen, bevarede dens rytme, men brugte ord, der manglede informativ dybde. Og Muhammad ’Abdullah Draz siger:

”Skønt han var en araber, der levede i en tid med høje litterære standarder, så kunne han ikke oprette sin egen stil. Han gik så lavt til at producere noget ligesom det børn gør, når de ændrer ord i sange eller digte, for at give dem andre meninger. Det er tydeligt, dette ikke er andet end at forvrænge andres værk. En person, som seriøst ønsker at tage udfordringen op, og producere noget lig med Qur’anen, skal tage en bestemt idé, som bliver udtrykt i Qur’anen, og fremlægge den i en anderledes stil af ligeværdig eller højere merit end teksten i Qur’anen. Enhver der ønsker at prøve dette med Qur’anens idéer, ville udelukkende prøve noget, som er umuligt. Erfaring giver et uomtvisteligt bevis (herpå).” [Muhammad A. Draz, An-Naba ’il Azeem, The Qur’an: An Eternal Challenge]

Abu Bakr Al-Baqillani, der systematisk analyserede Musaylimahs digte (udover Imri’ul-Qays og andre) er blevet citeret for at sige:

”De brudstykker, som angiveligt er blevet sammensat af Musaylimah, er så overordentligt fattige i deres stil, at ingen seriøst kan sidestille dem med Qur’anen.”

Musaylimahs andre forsøg er også ekstremt fattige i litterær merit og de fejler i at matche Qur’anens litterære form; eksempelvis:

الْفَيْلُ مَا الْفَيْلُ وَمَا أَدْرَاكَ مَا الْفَيْلُ لَهُ ذَنْبٌ وَثِيلٌ وَمِشْفَرٌ طَوِيلٌ وَإِنَّ ذَلِكَ مِنْ خَلْقِ رَبِّنَا
لَقَلِيلٌ

”Elefanten. Hvad er elefanten? Og hvad skal fortælle dig, hvad elefanten er? Den har en rebet hale og en lang snabel. Dette er sandelig (blot) en lille del af vores Herres skabelse.”

Bogen, ”Arabisk Litteratur indtil Slutningen af den Umayyadiske Periode”, opsummerer Musaylimahs forsøg på at producere noget lig med Qur’anen,

"Han fulgte Kabin-stilen, som består af rimende prosa, og erklæring af eder. At sværge ved bjerggeden, den sorte gladbudet ulv og den mørke nat, refererer til dyr, som symboliserer de hedenske guder." [Arabic Literature to the End of the Umayyad Period]¹

Som man kan se ovenfor, så var Musaylimahs udtalelser ikke unikke, fordi de var i den kendte form af rimende prosa (Saj'). Desuden havde de ikke nogen lingvistiske og litterære elementer på niveau med Qur'anens tekst.

Noget andet, som er ganske interessant, er at araberne dengang, som var meget velbevandrede i brugen af deres sprog selv erklærede, at Qur'anens lingvistiske stil overhovedet ikke lignede hvad de kendte. En af disse personer er Al-Walid bin Al-Mughirah.

Al-Walid bin al-Mughirah var en af lederne af Quraysh stammen i Makkah. Han kom engang for at tale med Profeten, men Profeten læste en passage for ham fra Qur'anen. Tilsyneladende mildnede Al-Walid derfor sin fjendtlige attitude overfor Profeten. Da den mest ubøjelige modstander af Islam blandt Quraysh, Abu Jahl hørte om dette, tog han hen til Al-Walid, og sagde: "Onkel, dit folk samler penge ind til dig, fordi du besøgte Muhammad for at få, hvad han har at give til dig." Al-Walid svarede: "Quraysh ved udmærket, at jeg er blandt de rigeste mennesker her." Abu Jahl foreslog: "Så er du nød til at sige noget om ham, som vil vise dit folk, at du er fjendtlig overfor ham." Al-Walid sagde, "Hvad kan jeg sige, (andet end)":

فَوَاللَّهِ مَا مِنْكُمْ رَجُلٌ أَعْلَمَ بِالشُّعَارِ مِنِّي وَلَا أَعْلَمَ بِرَجَزِهِ وَلَا بِقَصِيدِهِ وَلَا بِأَشْعَارِ الْجِنِّ
وَاللَّهِ مَا يُشْبِهُ الَّذِي يَقُولُهُ شَيْئًا مِنْ هَذَا وَاللَّهِ إِنَّ لِقَوْلِهِ الَّذِي يَقُولُهُ لِحَلَاوَةَ وَإِنَّهُ لِيَحْطِمُ مَا
تَحْتَهُ وَإِنَّهُ لِيَعْلُو وَمَا يُعْلَى

"Ved Allah, ingen af jer er mere velbevandret end jeg i digte, melodiske hymner i deres former og stilarter, inklusive de digte, som Jinn (de usete væsner) læser op. Ved Allah, det Muhammad siger er sødt og smukt. Det oplyser alt, hvad der er under det. Det er overlegent, og intet kan overgå det."

Abu Jahl insisterede: "Dit folk vil ikke være tilfredse, før du har sagt noget imod det." Al-Walid tænkte sig om, og sagde: "Det er trolddom, han har lært fra en anden."

Som besvarelse til dette, blev følgende *Ayaat* åbenbaret til Profeten:

¹ Udkast fra Bogen: <http://catdir.loc.gov/catdir/samples/cam034/82023528.pdf>

﴿ذَرْنِي وَمَنْ خَلَقْتُ وَحِيدًا وَجَعَلْتُ لَهُ مَالًا مَمْدُودًا وَبَنِينَ شُهُودًا وَمَهَدْتُ لَهُ تَمَهِيدًا ثُمَّ يَطْمَعُ أَنْ أَزِيدَ كَلَّا إِنَّهُ كَانَ لِآيَاتِنَا عَنِيدًا سَأَرْهَقُهُ صُعُودًا إِنَّهُ فَكَّرَ وَقَدَّرَ فَقَتِلَ كَيْفَ قَدَّرَ ثُمَّ قُتِلَ كَيْفَ قَدَّرَ ثُمَّ نَظَرَ ثُمَّ عَبَسَ وَبَسَرَ ثُمَّ أَدْبَرَ وَاسْتَكْبَرَ فَقَالَ إِنْ هَذَا إِلَّا سِحْرٌ يُؤْتَرُ إِنْ هَذَا إِلَّا قَوْلُ الْبَشَرِ﴾

"Lad mig (tage mig af) den, Jeg skabte alene (uden nogen midler)! Og derefter gav ham resurser i overflod. Og børn ved hans side. Og gjorde livet nemt og nydeligt for ham! Derefter ønsker han alligevel, at Jeg skal give ham mere; men nej! Han har været stædig, og modsatte sig Vores Ayaat (beviser, tegn osv.). Jeg vil lade ham (betræde en glat bjergside i Helvedet, som kaldes for al-Sa'ud, eller) møde en streng straf! Fordi han tænkte og planlagde. Lad ham være forbandet; hvor han planlagde! Lad ham være forbandet, hvordan han planlagde! Så tænkte han; derefter rynkede han på panden, og kiggede vredt. Så vendte han sig bort, og var hovmodig; så sagde han: "Dette er ikke andet end gammel magi; det er ikke andet end et menneskes tale!" [Al-Muddaththir 74:11-25]

Overvej et øjeblik Qur'anens beskrivelse af, hvordan manden handler, for at nå frem til sin endelige dom over Qur'anen; han overvejer og reflekterer, kigger sig omkring efter argumenter, rynker på panden og stirrer, vender sig væk og opfører sig arrogant. Alt dette viser, hvordan han kæmper med sin egen natur, når han prøver at komme med en dom, som hans egen samvittighed vil misbillige. Dette indskrænkede ham umådeligt. Alligevel måtte han følge sit folks ønske, og vende tilbage til en fjendtlig dom. Overvej også den store forskel på denne subjektive dom, og den der kommer naturligt fra den samme person, da han udtrykte sin mening frit: "Den er overlegen og overvindende. Intet kan måle sig med den."

Og dette er det endelige vidnesbyrd for enhver, som ikke har kvalifikationerne til at skelne mellem stilarter og bedømme litterære ytringer. Det er nok at sige, at dette er et vidnesbyrd fra en, som kender en person fra det folk hvis indfødte sprog var Qur'anens sprog, dvs. det klassiske arabiske sprog (*Fusha*).

Alligevel var han en modstander af Islam og en af de største fjender. Dette var et lille indblik i, hvilke forsøg der har været for at tage Qur'anens udfordring, og hvad en velbevandret person i arabisk havde at sige om Qur'anens stil.

Qur'anen har sin helt egen unikke udtryksform; den kan ikke beskrives som arabisk poesi, prosa eller rim. Den er simpelthen unik:

Qur'anens unikke litterære form

”Læs i din Herres Navn”. Dette var de allerførste ord fra Qur'anen, som blev åbenbaret til Profeten Muhammad for over 1400 år siden. Muhammad var kendt for at have været i refugium og meditation i en grotte udenfor Makkah, og havde modtaget de første ord fra en Bog, som skulle få en gevaldig indvirkning på den arabiske litteraturs verden. Skønt han ikke var kendt for at have komponeret et digt og ikke havde retoriske evner så havde Muhammad lige fået begyndelsen på en bog, der ville behandle sager angående tro, lovgivning, international lov, politik, ritualer, spiritualitet, og økonomi, i en ’helt ny litterær form’.

Karen Armstrong siger,

”Det er som om Muhammad havde skabt en helt ny litterær form... uden denne oplevelse af Koranen er det usandsynligt, at Islam kunne have slået rødder.”

Denne unikke litterære form var årsagen til den dramatiske intellektuelle oprejsning af ørkenarabere, og efter tretten år siden den første åbenbaring, blev dette den eneste reference for en ny stat i Madinah. Denne nye form for tale - Qur'anen - blev den eneste kilde til den nye civilisations politiske, filosofiske, og åndelige synspunkter.

Det er velkendt blandt muslimske og ikke-muslimske retslærde, at Qur'anens diskurs ikke kan beskrives som en af de kendte former for arabisk tale; altså poesi og prosa. Under en offentlig forelæsning, så opsummerede Taha Hussayn - en fremtrædende lærd fra Egypten, hvordan Qur'anen opnår denne unikke form:

”Men I ved, denne Qur'an ikke er prosa, og at den heller ikke er vers. Men den er derimod Qur'anen, og den kan ikke have et andet navn end dette. Den er ikke vers, og det er tydeligt; fordi den binder sig ikke til versenes begrænsninger. Den er ikke prosa, fordi den er bundet af sine helt egne særlige begrænsninger, som ikke findes noget andet sted; og en del af disse begrænsninger er relateret til endelserne i dens Ayaat, og andre til musikalsk lyd, som er dens egne. Så den er derfor hverken vers eller prosa, men den er, ”En Bog, hvis Ayaat er blevet fuldkommengjort og uddybet, fra den Alvise og Alseende.” Vi kan derfor ikke sige, at den er prosa, og dens tekst er ikke vers. Den har været enestående, og intet er gået forud for den, eller er kommet efter den.”

Ethvert udtryk i det arabiske sprog hører ind under de litterære former, prosa og poesi. Der er andre ’underformer’, som hører ind under de ovenstående kategorier. Kahin, som er en form for rimende prosa, er en af disse ’underformer’; men alle litterære former kan beskrives som prosa og poesi.

Poesi

Arabisk poesi er en form for metrisk tale med et rim. Rimet i arabisk poesi opnås ved, at hver linie i digtet ender med et specifikt bogstav. Og det metriske aspekt af arabisk poesi skyldes dens rytmiske opdelinger, og disse opdelinger kaldes 'al-Bihar', som betyder 'Have' på arabisk. Denne term er blevet brugt til at beskrive de rytmiske opdelinger som et resultat af måden hvorpå digtet bevæger sig ifølge sin rytme. I arabisk poesi er der seksten rytmiske mønstre, som arabisk poesi overholder eller er baseret løst på:

1. At-Tawîl
2. Al-Bassit
3. Al-Wafir
4. Al-Kamil
5. Ar-Rajs
6. Al-Khafif
7. Al-Hazaj
8. Al-Muttakarib
9. Al-Munsarih
10. Al-Muktatab
11. Al-Muktadarak
12. Al-Madid
13. Al-Mujtath
14. Al-Ramel
15. Al-Khabab
16. As-Saria'

Hver eneste af disse al-Bihar har en unik rytmisk opdeling. Disse al-Bihar blev kodificeret i det 8. århundrede af al-Khalil bin Ahmed, og har ændret sig meget lidt siden. Al-Bihar er baseret på længden af stavelserne. Så en kort stavelse er en konsonant efterfulgt af en kort vokal. En lang stavelse er et vokaliseret bogstav, efterfulgt af enten en uvokaliseret konsonant, eller en lang vokal. Et N-lyds tegn i et ords endelse, ville også gøre den sidste stavelse lang. I arabisk poesi er hver linie inddelt i to halvdele.

Nedenfor er grundlæggende skanderinger af metre som kan findes generelt i arabisk poesi visende lange (—) og korte (^) stavelser. De repræsenterer par af halve linier, og skal læses fra venstre til højre. Disse mønstre bliver dog ikke overholdt fuldt ud: to korte stavelser kan godt erstattes med en lang stavelse:

Tawil

^ — — | ^ — — | ^ — — | ^ — — |

^ _ _ | ^ _ _ | ^ _ _ | ^ _ _ |

Kamil

^^ _ ^ _ | ^^ _ ^ _ | ^^ _ ^ _ |
^^ _ ^ _ | ^^ _ ^ _ | ^^ _ ^ _ |

Wafir

^ _ ^^ _ | ^ _ ^^ _ | ^ _ _ |
^ _ ^^ _ | ^ _ ^^ _ | ^ _ _ |

Rajaz

_ _ ^ _ | _ _ ^ _ | _ _ ^ _ |
_ _ ^ _ | _ _ ^ _ | _ _ ^ _ |

Hazaj

^ _ _ _ | ^ _ _ _ |
^ _ _ _ | ^ _ _ _ |

Basit

_ _ ^ _ | _ ^ _ | _ _ ^ _ | _ ^ _ |
_ _ ^ _ | _ ^ _ | _ _ ^ _ | _ ^ _ |

Khafif

_ ^ _ _ | _ _ ^ _ | _ ^ _ _ |
_ ^ _ _ | _ _ ^ _ | _ ^ _ _ |

Sari'

_ _ ^ _ | _ _ ^ _ | _ ^ _ |
_ _ ^ _ | _ _ ^ _ | _ ^ _ |

Et eksempel på et arabisk digt, er det ældgamle arabiske digt, med navnet "Abu-l-'Ata af Sind":

Om dig drømte jeg, mens spyd imellem os dirrede;
Og sandt at sige, af vores blod havde de solbrændte skafter drukket fulde dråber!
Jeg ved ikke, ved himlen jeg sværger, og sandt er det ord jeg siger;
Denne kval, er det kærlighedssyge, eller frembragt af en fortryllelse fra dig?
Hvis det er en fortryllelse, så skænk mig nåde for min længsel efter kærlighed;
Hvis sygdommen er noget andet, er skylden ikke din.

På det originale arabiske, så hører dette digt ind under det rytmiske mønster, Tawil, et af de al-Bihar vist ovenfor; litterære analyser af ethvert arabisk digt vil vise, at det også overholder, eller er baseret på de samme rytmiske mønstre. Og dette bakkes op af Louis Cheikho, som samlede præislamisk og islamisk poesi, og konkluderede, at alle digtene rettede sig efter og var baseret på, al-Bihar.

Prosa

Arabisk prosa kan kaldes ikke-metrisk tale, hvilket vil sige, at den ikke har et rytmisk mønster, ligesom poesi som nævnt ovenfor. Og arabisk prosa kan yderligere inddeles i to kategorier; Saj', som er rimende prosa, og det der hedder Mursal, som er konventionel tale, eller hvad nogle vil kalde 'normal tale'.

Ahmed von Denffer giver en passende beskrivelse af Saj':

"(Saj' er) en litterær form, med en vis emfase på rytme og rim, men distinkt fra poesi. Saj' er ikke ligeså sofistikeret som poesi, men er blevet anvendt af de arabiske poeter, og er den mest kendte af de præislamiske arabiske prosodier. Den er distinkt fra poesi, fordi den ikke har metre, altså at den ikke har et vedvarende rytmisk mønster; den deler elementet rim med poesien, skønt det i mange tilfælde er anvendt uregelmæssigt."

Mursal kan defineres som en litterær form, som bliver ved, og ikke er adskilt, men fortsætter hele vejen uden nogen adskillelser, hverken af rim eller noget andet. Mursal er ment som en udtryksform, som er tæt på det almindelige hverdagssprog; og eksempler kan ses i de taler og bønner, som har til hensigt at opmuntre eller motivere masserne.

Qur'anens Litterære Form

Qur'anens diskurs kan ikke beskrives som en af de kendte litterære former. Den mest fremherskende holdning er, at den ikke overholder nogen af de kendte regler for poesi og prosa. En anden holdning er, at Qur'anen kombinerer metriske og ikke-metriske kompositioner for at skabe sin egen litterære form. Nogle retslærde er uenige med ovenstående holdninger, og hævder at Qur'anen er en form for rimende prosa, Saj'. Denne holdning er opstået primært på grund af lighederne imellem præislamisk prosa, og de tidlige kapitler i Qur'anen fra Makkah-perioden.

Men de retslærde, som har denne holdning, bestrider ikke, at Qur'anen er unik i sin brug af litterære og stilistiske elementer, som gør den uforlignelig. Denne unikke brug af litterære elementer er ikke blevet fundet i nogen som helst arabisk prosa, hverken fortidig eller nutidig.

Nedenfor er en forklaring, med reference til ovenstående hovedpunkter, om hvorledes Qur'anen opnår sin unikke uforlignelige form.

Manglende Overholdelse af Reglerne for Prosa eller Poesi

Qur'anens litterære form er anderledes, fordi den ikke hører indunder nogen af de litterære kategorier som er forklaret ovenfor, den er ikke ligesom prosa kategorierne, Saj' eller Mursal, og den passer ikke ind i nogen af al-Bihar. Dette kan ses i følgende eksempel:

﴿وَالضُّحَىٰ وَاللَّيْلِ إِذَا سَجَىٰ مَا وَدَّعَكَ رَبُّكَ وَمَا قَلَىٰ وَلَلْآخِرَةُ خَيْرٌ لَّكَ مِنَ الْأُولَىٰ
وَلَسَوْفَ يُعْطِيكَ رَبُّكَ فَتَرْضَىٰ﴾

"Wadh-Dhuba wal-Layli idha sajaa; Ma wadda'aka Rabbuka wa maa qalaa; Wa lal aakhiratu kbhairun laka minal oolaa; Wa la sawfa yu'teeka Rabbuka fa tardhaa..."

"Ved morgentimerne, og ved den stille nat; Din Herre har hverken forladt dig eller lagt dig for had; Og det Hinsides (liv) er sandelig bedre for dig end det første (nuværende); Og din Herre vil visselig give dig således, at du vil være veltilfreds..."

Undersøgelsen af hele kapitlet, med reference til de ovenstående litterære former indikerer, at det ikke er Saj' eller Mursal, fordi disse Ayaat har en indre rytme, hvorimod Saj' ikke har en vedvarende rytme og Mursal har ingen rytme eller rim. Dette kan ikke beskrives som poesi; hele dette kapitel og ethvert andet kapitel for den sags skyld overholder ikke nogen af al-Bihar.

Unik Fusion af Metrisk og ikke-Metrisk Tale

Visse dele af Qur'anen følger reglerne for poesi, det vil sige, at nogle Ayaat kan betegnes som en af al-Bihar. Når et helt kapitel i Qur'anen med disse Ayaat analyseres, så er det ikke muligt at distingvere dets litterære form.

"Qur'anen er ikke vers, men er rytmisk. Rytmen i nogle vers ligner den regelmæssighed, man ser i Saj' ... men det blev anerkendt af kritikere fra Quraysh, at det hverken tilhørte den ene eller den anden kategori."

Qur'anen opnår denne unikke litterære form ved at blande en metrisk og ikke-metrisk tale således, at forskellen ikke kan bemærkes. Denne sammenblanding af metrisk og ikke-metrisk komposition, findes overalt i hele Qur'anen.

Følgende eksempel illustrerer dette:

﴿إِنَّ الْمُتَّقِينَ فِي جَنَّاتٍ وَعُيُونٍ اذْخُلُوهَا بِسَلَامٍ آمِنِينَ وَنَزَعْنَا مَا فِي صُدُورِهِمْ مِّنْ غَلٍّ إِخْوَانًا عَلَىٰ سُرُرٍ مُّتَقَابِلِينَ لَا يَمَسُّهُمْ فِيهَا نَصَبٌ وَمَا هُمْ مِنْهَا بِمُخْرَجِينَ نَبِيٌّ عَبَادِي أَنِّي أَنَا الْعَفْوَرُ الرَّحِيمُ وَإِنَّ عَذَابِي هُوَ الْعَذَابُ الْأَلِيمُ وَنَبِّئُهُمْ عَن ضَيْفِ إِبْرَاهِيمَ إِذْ دَخَلُوا عَلَيْهِ فَقَالُوا سَلَامًا قَالَ إِنَّا مِنكُمْ وَجَلُونَ﴾

"Men de Gudfrygtige vil være i Haver med Kilder - "Indtrød dem med Fred og i Sikkerhed!" - og Vi vil fjerne enhver bitterhed fra deres hjerter: [De vil være ligesom] brødre, siddende på troner overfor hinanden. Ingen udmattelse vil nogensinde ramme dem dér, og de vil aldrig blive udvist. [Åh Profet!] fortæl Mine tjenere, at Jeg er Tilgivende og Barmhjertig, men Min straf er smertefuld. Fortæl dem om Ibrahims gæster; da de kom til ham og sagde, "Fred", så sagde han, "Vi er bange for jer"."

Når man læser ovenstående Ayah på det originale arabisk, så overføres læseren fra metrisk komposition til prosa, uden at fornemme den mindste ændring i stil eller form. En lignende blanding af metrisk og ikke-metrisk komposition kan bemærkes i følgende Ayaat fra kapitel 12 i Qur'anen.

﴿فَلَمَّا سَمِعَتْ بِمَكْرِهِنَّ أَرْسَلَتْ إِلَيْهِنَّ وَأَعْتَدَتْ لَهُنَّ مُتَكًا وَآتَتْ كُلَّ وَاحِدَةٍ مِّنْهُنَّ سِكِّينًا وَقَالَتِ اخْرُجْ عَلَيْهِنَّ فَلَمَّا رَأَيْنَهُ أَكْبَرْنَهُ وَقَطَّعْنَ أَيْدِيَهُنَّ وَقُلْنَ حَاشَ لِلَّهِ مَا هَذَا بَشَرًا إِنْ هَذَا إِلَّا مَلَكٌ كَرِيمٌ قَالَتْ فَذَلِكُنَّ الَّذِي لُمْتُنَّنِي فِيهِ وَلَقَدْ رَاوَدْتُهُ عَنِ نَفْسِهِ فَوَسْوَسَ وَلَئِن لَّمْ يَفْعَلْ مَا أَمَرُهُ لَيُصْجَنَنَّ وَلَيَكُونًا مِّنَ الصَّاغِرِينَ﴾

"Da hun hørte deres ondskabsfulde tale, så forberedte hun et festmåltid og kaldte på dem, og gav dem en kniv hver. Så sagde hun til Yusuf, "Kom ud til dem!", og da kvinderne så ham, blev de forbanset over hans skønhed, og de skar i deres hænder, og udbrød, "Ih du godeste!" Han kan da ikke være et menneske! Han må være en mægtig engel!" Hun sagde, "Dette er, hvad I bebrejdede mig for. Jeg forsøgte at forføre ham, og han ville være kysk, men hvis han ikke gør, hvad jeg befaler ham, så vil han blive smidt i fængsel, så han (måske) kan blive ydmyget."

Vendingen på arabisk, "Dette er, hvad I bebrejdede mig for", er poetisk. Den har en metrisk struktur, hvori reglerne for arabisk poesi er overholdt.

Qur'anen er sandelig unik i sin komposition. Den er hverken prosa eller poesi. Denne uforlignelige stil blev opnået, ved at blande metrisk og ikke-metrisk komposition, og ved ikke at overholde reglerne for

poesi eller prosa. Derudover anvender Qur'anen udtryk, som er veltalende, fulde af overdådig retorik, og overholder de grammatiske regler for klassisk arabisk.

Litterære og Stilistiske Forskelle

Den mest fremherskende holdning til Qur'anens uforlignelighed er, at den fremviser en unik litterær form. Men nogle retslærde har den holdning, at de tidlige kapitler fra Makkah har lignende strukturelle særpræg på linie med kahin formen, dvs. rimende prosa. De samme retslærde indrømmer dog, at Qur'anen er unik på grund af dens stilistiske og litterære særpræg. Dette kunne være hovedårsagen til, hvorfor dem, som plejede at recitere i den arabiske kahin form, overhovedet ikke kunne overvinde Qur'anens udfordring. Men dette kunne også afføde følgende spørgsmål, "Hvis Qur'anen er en form for rimende prosa, hvorfor kunne dem der brugte kahin, så ikke udfordre Qur'anen?"

Selv hvis man accepterer denne holdning, så er de stilistiske og litterære særpræg, som gør Qur'anen uforlignelig og meget unik, følgende: Semantisk dreven assonans (halvrím) og rím, grammatiske skift; indbyrdes forhold af lyd, struktur og mening og dens unikke lingvistiske genre. Disse er gyldige og kraftfulde argumenter, som forklarer, hvordan Qur'anen adskiller sig fra rimende prosa, fra et litterært og stilistisk synspunkt.

En Bemærkning om Vestlig Lærdom

Den ikke-muslimske lærdom bevidner, at Qur'anen har en unik litterær form. Nogle af disse vestlige lærde inkluderer Robinson, Gibb, Arberry, Zammit, Lawrence, Johns, Casanova, Nicholson, Kasis og andre.

Arthur J. Arberry siger eksempelvis:

"Fordi Koranen er hverken prosa eller poesi, men en unik fusion af begge to."

Noget man skal bemærke er, at nogle af de vestlige lærde, som bliver ved med at sige, at Qur'anens litterære form er rimende prosa, gør dette på basis af anerkendelsen af, at Qur'anen er unik. For at illustrere dette, så siger R.A. Nicholson i sin bog, "Arabernes Litterære Historie":

"Angående dens eksterne særpræg: Koranens stil blev formet på basis af Saj', eller de hedenske sandsigeres rimende prosa, men med så megen frihed, at den reelt kan beskrives som original."

Skønt de prøver at sammenligne Qur'anen med rimende prosa så konkluderede de stadig, at den er unik eller en original form for rimende prosa, og det støtter vores hypotese. For at fremhæve dette faktum, siger Bruce Lawrence:

"Disse passager fra Qur'anen der nærmer sig Saj', undviger stadig alle bestræbelser for at reducere dem til en alternativ form for Saj'."

Denne analyse er blevet opsummeret af Ibn Khaldun i hans klassiske værk, "Al-Muqaddimah":

"Det skal være kendt, at det arabiske sprog og arabisk tale er inddelt i to grene. En af dem er rimende poesi... den anden er prosa, altså ikke-metrisk tale... og Qur'anen er i prosa. Men den tilhører ikke nogen af disse to kategorier. Den kan hverken kaldes konventionel prosa eller rimende prosa. Den er inddelt i vers. Den har pauser hvor smagen foreskriver, at talen stopper. Den bliver så genanvendt og gentaget i næste vers. Og (rimende) bogstaver, som kunne gøre taletypen til rimende prosa, er ikke obligatoriske og rim (som bliver anvendt i poesi) finder heller ikke sted."

En Bemærkning om "Subjektive og Æstetiske Kriterier"

Visse kritikere af Qur'anen hævder ofte, at Qur'anens udfordring er subjektiv; at den er baseret på æstetiske kriterier. Dette er en falsk anklage, for Qur'anen kan hverken beskrives som prosa, poesi eller unik. Litterære former er ikke baseret på æstetiske kriterier; de er baseret på de strukturelle særpræg i en tekst. Og man kan tydeligt se ovenfor, at litterære former er defineret, og kan distingveres fra hinanden.

Konklusion

Qur'anen er en unik form for arabisk tale. Og formen i dens sprog kan ikke beskrives som Prosa eller Poesi. Den opnår denne unikke litterære, ved at blande metrisk og ikke-metrisk tale således, at dens stil ikke bliver påvirket, og dens mening ikke fordrejes. Ydermere overholder Qur'anen ikke reglerne for Prosa eller Poesi, men dens udtryk er alligevel grammatisk korrekte.

Dette kan ses ved at analysere ethvert kapitel i Qur'anen. Hvert kapitel har en speciel karakter, med sin egen unikke form, og dens unikke brug af litterære anordninger. Disse særpræg i Qur'anen er en del af årsagen til hvorfor den ikke er blevet efterlignet indtil idag.

Hamilton Gibbs siger:

"... Mekkanerne krævede stadig et mirakel af ham, og med bemærkelsesværdig dristighed og selvtillid, så pegede Muhammad på selve Koranen, som en overlegen bekræftelse på sin mission. Ligesom alle arabere, så

var de kendere af sprog og retorik. Hvis Koranen var hans egen komposition, så kunne andre mænd overgå den. Lad dem derfor producere ti vers ligesom den. Hvis de ikke kunne (det er tydeligt, at de ikke kunne), så lad dem acceptere Koranen som et enestående bevismirakel.”

Og der findes mange muslimske og ikke-muslimske retslærde, som bevidner, at Qur’anen virkelig er unik og uforlignelig. En interessant analyse, som blev udført af Aisha Abdal-Rahman og bygger på værker af mange islamiske retslærde igennem flere årtier, støtter denne konklusion, som er blevet udtrykt af Taha Hussein, ”Arabisk komposition bør inddeles i tre kategorier: Prosa, vers og Qur’anen. Saj’ udgør en del af prosa, men Qur’anen er i en kategori for sig selv.”

Som et resultat af undersøgelser af vestlig og muslimsk lærdom, kan man konkludere at Qur’anen er en unik litterær form, som slet ikke kan efterlignes. Yderligere granskning i nedenstående referencer, vil konsolidere de punkter, som er fremlagt i denne artikel, og vil give den korrekte forståelse af, hvordan ingen har været i stand til at producere noget ligesom Qur’anens diskurs.

Afslutningsvis siger E.H. Palmer:

”At de bedste arabiske skribenter aldrig fik succes med at producere noget lignende i merit med Qur’anen, er i sig selv ikke overraskende.”

Qur’anen har det bedste og mest præcise udvalg af ord, ordstillinger, opstilling af vendinger, og valg af forholdsord. Måden hvorpå Qur’anens vendinger er udvalgt, er uden sidestykke.

Opstilling af vendinger

En teknik, som anvendes i Qur’anen, er den velovervejede konfiguration af ord og vendinger. Denne teknik anvendes for at forstærke det overordnede udtryk; det bliver opnået ved at opstille ord og vendinger, for således at kunne relatere sig begrebsmæssigt til foregående eller umiddelbart kommende udtalelser.

Tag eksempelvis følgende strukturer:

Allah ﷻ siger:

﴿ذَلِكُمُ اللَّهُ رَبُّكُمْ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ خَالِقُ كُلِّ شَيْءٍ فَاعْبُدُوهُ وَهُوَ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ وَكِيلٌ﴾

"Dette er Allah, jeres Herre. Der er ingen andre guder end Ham. (Han er) Skaberen af alting, så tilbed Ham; og Han er i stand til at varetage alle affærer." [Al-An'am 6:102]

Og Han ﷻ siger:

﴿ذَلِكُمُ اللَّهُ رَبُّكُمْ خَالِقُ كُلِّ شَيْءٍ لَّا إِلَهَ إِلَّا هُوَ فَآئِي تُوَفَّكُونَ﴾

"Således er Allah, jeres Herre, Skaberen af alting, (og) der er ikke andre guder end Ham; hvordan er det, I tænker!" [Ghafir 40:62]

Dem, der besidder en primitiv forståelse af lingvistik og arabisk retorik (*Balagha*), ville nok beskrive de ovenstående eksempler som strukturelle uoverensstemmelser.

I den første struktur kommer vendingen, 'der er ingen andre guder end Ham' før vendingen, 'Skaberen af alting', men i den anden struktur er det omvendt. Hvis man tænker lidt over denne konfiguration kan man se, at strukturerne er blevet åbenbaret på den mest perfekte og præcise måde, for at forstærke visse opfattelser og øge den psykolingvistiske effekt.

Den første struktur blev konfigureret på denne måde, på grund af de foregående Ayaat (95-101), der fokuserer på monoteisme som sit hovedemne; derfor er der udtalelser, som starter med, "Det er Ham der forårsager...", "Det er Ham, som får...", "Det er Ham, som sender...". Og det inkluderer også en tilbagevisning af dem der hævder, at Jinn er partnere med Allah ﷻ.

Ved at placere vendingen, "Der er ingen andre guder end Ham", først, så forbedres udtrykket, for således at forstærke det budskab, som Qur'anen har til hensigt at levere.

I den anden konstruktion handler de foregående Ayaat (57-61) om skabelsen; altså placeres vendingen, "Skaberen af alting", først. Derfor er strukturen afstemt efter de opfattelser og idéer, som bliver udtrykt i de foregående udtalelser; således bliver budskabet fremhævet og forstærket.

Et andet eksempel på denne suveræne opstilling og konfiguration af ord, findes i følgende struktur:

﴿أَلَمْ تَعْلَمْ أَنَّ اللَّهَ لَهُ مُلْكُ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ يُعَذِّبُ مَنْ يَشَاءُ وَيَغْفِرُ لِمَنْ يَشَاءُ وَاللَّهُ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ﴾

”Ved du ikke, at Allah (Alene) ejer himlene og jorden? Han straffer den Han vil, og Han tilgiver den Han vil, og Allah har magt over alting.” [Al-Maidah 5:40]

Her nævnes ”straf” forud for ”tilgivelse”. Dette overtræder en generel regel i Qur’anen, hvor begrebet om tilgivelse kommer før begrebet om straf; og dette sker ofte, eksempelvis i 2:284, 3:129, 5:18, 23:24, og 48:14.

Og årsagen til denne ’overtrædelse’, skyldes de foregående Ayaat til denne konstruktion (38-39), som nævner tyvens straf, og at retfærdighed skal implementeres. Eksemplet nævner derfor ”straf” først for dermed at fremhæve og forbedre udtrykket.

Denne teknik i Qur’anen bruges i hele teksten, og dette viser, at det er en sensitiv genre; ændring af ordenes opstilling og konfiguration forøger tekstens meddelsomme og psykologiske effekt. Dette er blot en af mange måder, hvorpå Qur’anen opnår mageløs retorik og uovertruffen veltalenhed.

De sidste karakteriserende tillægsord (epiteter)

I Qur’anen støder vi ofte på dobbelte epiteter, som kommer i slutningen af Ayaat. Og de er kontekst sensitive, dvs. konteksten i udtalelsen og strukturen dikterer valget af epiteter. Dette tilbageviser nogle få orientalist, såsom Richard Bell, som har påstået, at epiteterne kun er blevet lagt for rytme og rim. Nedenfor kan man tydeligt se, at epiteterne er semantisk drevne.

Allah ﷻ siger:

﴿وَأَسْتَغْفِرُوا رَبَّكُمْ ثُمَّ تُوبُوا إِلَيْهِ إِنَّ رَبِّي رَحِيمٌ وَدُودٌ﴾

”Men søg tilgivelse fra jeres Herre og vend jer (så angrende) mod Ham: for Min Herre er sandelig fuld af barmhjertighed og venlighed.” [Hud 11:90]

De sidste epiteter, *”Min Herre er fuld af barmhjertighed og venlighed”*, er på linje med konceptet om tilgivelse og det at angre. Allah ﷻ er Barmhjertig og Venlig, og det er derfor, at Han tilgiver de uretfærdigheder, som vi har begået imod os selv.

Et andet eksempel:

﴿قُلْ يَجْمَعُ بَيْنَنَا رَبُّنَا ثُمَّ يَفْتَحُ بَيْنَنَا بِالْحَقِّ وَهُوَ الْفَتَّاحُ الْعَلِيمُ﴾

”Sig: ’Vores Herre vil samle os sammen (på Dommens Dag); så vil Han afsløre sandheden imellem os, og Han er Den, som blotlægger enhver sandhed, og Han er Alvidende.’” [Saba 34:26]

Her er de sidste epiteter, *”Han er Den, som blotlægger enhver sandhed, og Han er Alvidende”*, begrebsmæssigt relateret til de foregående udtalelser, fordi dette involverer en afgørelse imellem to (stridende) parter.

Hver eneste epitet i Qur’anen er altså blevet lagt for at bestyrke budskabet, den vil fremlægge, fordi de er begrebsmæssigt forbundet til de foregående udtalelser og *Ayaat*.

Qur’anen kombinerer de retoriske og sammenhængende lingvistiske særpræg således, at den skaber sin helt egen unikke genre. Og disse to elementer er uadskillelige. Enhver ændring af teksten gør, at det hverken er Qur’anen, eller lyder ligesom den.

Qur’anens unikke genre

”Koranen står alene som et litterært monument, et unikt produkt for den arabiske litteratur, og den har hverken forløbere eller efterkommere på samme sprog. Og muslimer i alle aldre, er forenet i erklæringen af uforligneligheden i både dens indhold og i dens stil... ved at tvinge det høje arabiske sprog ind i udtrykket af nye tankevidder, så udvikler Koranen en dristig og slående effektiv retorisk prosa, hvori alle resurserne for syntaktisk modulation udnyttes med stor frihed og originalitet.”

Udtalelsen fra den berømte arabiske grammatiker, H. Gibb, er en passende beskrivelse af Qur’anens stil, men denne genre er ikke bare en subjektiv konklusion, men det er en realitet baseret på brugen af flere anordninger, som er mangfoldige i alle sprog. Det kan virke mærkværdigt, at Qur’anen har udviklet sin egen stil, ved at bruge tilstedeværende litterære elementer. Det skal dog bemærkes, at Qur’anens diskurs bruger de almindelige sprogelementer på en måde, de aldrig er blevet brugt på før.

Denne unikke genre er en del af Qur’anens udfordring til menneskeheden om at producere et kapitel ligesom den. De bevarede og nedskrevne historiske dokumenter har vist, at mange forsøgte at møde denne litterære og lingvistiske udfordring. Moderne og klassisk lærdom har bevist at disse udfordringer fejlede i at matche den lingvistiske og litterære realitet af Qur’anens diskurs.

Og John Penrice erkender Qur’anens litterære fortræffelighed:

”At et kompetent kendskab til Koranen er uundværligt som en introduktion til studiet af den arabiske litteratur, er noget som indrømmes af alle, som er gået videre udover sprogets fundament. Med sin rene stil og elegante udtryk, bliver den nu betragtet som en standard for arabisk...”

Altså er Qur'anen en selvstændig genre i sig selv. Og dens unikke genre opnås gennem to uadskillelige elementer; de retoriske og sammenhængende elementer. Fra et lingvistisk synspunkt, så kan retorik defineres som brugen af sprog for at behage eller overbevise. Termen i den arabisk-islamiske tradition kan mere passende defineres som ”overdragelsen af meninger i de bedste verbale former”.

Sammenhængskraft er det særpræg, som forbinder sætninger til hinanden grammatisk og leksikalsk. Det refererer også til hvordan ord forbindes til hinanden i sætninger, og hvordan sætninger igen forbindes til hinanden, for at forme nogle større enheder i tekster.

Disse elementer kombineres sammen således at de bliver sammenlåst og bliver uadskillelige. Denne unikke kombination fængsler læseren, og opnår et ganske effektivt meddelsomt formål. De retoriske og sammenhængende komponenter i Qur'anens tekst kan ikke adskilles fra hinanden.

Kenneth Cragg påpeger at:

”... (med) Qur'anen menes det, at (den) siger hvad den siger, i en uadskillelig forbindelse med hvordan den siger det.”

Når disse elementer fjernes fra Qur'anens tekst, så ophører teksten med at være Qur'anen, og det lyder heller ikke som en. Dette er fordi Qur'anen har en ordstilling, som er semantisk drevet, udviser nøjsom nøjagtighed og opnår en slående tilstrækelighed; desuden kombinerer den også lingvistiske og litterære anordninger, som ikke er blevet opnået med nogen anden arabisk tekst.

Forster F. Arbuthnot siger:

”... og selvom adskillige forsøg er blevet gjort, for at producere et værk ligesom den, forsåvidt angår elegante skrifter, så har ingen haft succes med det endnu.”

Ud fra et lingvistisk synspunkt, så beskæftiger Qur'anen flere retoriske anordninger, såsom brugen af rytme, udtryk som er billedlige, lignelser, metaforer og retoriske spørgsmål. Selv brugen af ironi og gentagelsen af ord, er blot en lille del af Qur'anens udvalg af retoriske anordninger. Og Bogens sammenhængskraft inkluderer flere metoder, eksempelvis de parallelistiske strukturer, ordbindinger, erstatninger, referencer og leksikalske sammenhænge. Disse særpræg lægger det væsentlige grundlag og hænger sammen, for at skabe Qur'anens unikke genre.

Arabiske tekster, som ikke er fra Qur'anen, bruger ofte sammenhængende elementer, men Qur'anen bruger både sammenhængende og retoriske elementer i alle *Ayaat*.

Følgende lingvistiske analyse er et fint eksempel, for at fremhæve det unikke ved Qur'anens stil:

﴿وَالذَّاكِرِينَ اللَّهَ كَثِيرًا وَالذَّاكِرَاتِ﴾

"Og mænd som ihukommer Allah meget, og kvinder som ihukommer."

Samme Ayah i en anderledes ordstilling,

"Og mænd som ihukommer Allah meget, og kvinder som ihukommer Allah meget,"

ville ikke give den samme effekt, da ordet 'Allah' er blevet lingvistisk overflødig; det er med andre ord blevet unødvendigt ordrigt eller gentagende i sine udtryk. Den originale struktur i Qur'anen opnår sit formål, ved at adskille de to subjekter for at klemme ordet 'Allah' inde, og bruge partiklen 'wa' som en lingvistisk binding. Denne Ayah fra Qur'anen har også et retorisk element, fordi ordet 'Allah' bliver 'omfavnet' og 'krammet' af de gudfrygtige som ihukommer Ham ﷻ meget, hvilket antydes af ordenes opstilling i denne Ayah. Desuden giver strukturens opstilling en behagelig og sød akustisk effekt, for således at behage øret; hvilket i lingvistik kaldes vellyd. I ovenstående eksempel kombinerer Qur'anen retoriske og sammenhængende elementer for at producere den tilsigtede mening.

Der er mange andre slående eksempler; eksempelvis:

﴿وَجَعَلُوا لِلَّهِ شُرَكَاءَ الْجِنَّ وَخَلَقَهُمْ وَخَرَقُوا لَهُ بَنِينَ وَبَنَاتٍ بِغَيْرِ عِلْمٍ سُبْحَانَهُ وَتَعَالَى عَمَّا يُصِفُونَ﴾

"Og til Allah tilskrev de partnere fra Jinn, selvom Han skabte dem; og i deres uvidenhed giver de Ham sønner og døtre. Lovprist og Ophøjet er Han over det, de måtte tilskrive Ham!"

I dette eksempel er ordet 'partnere' anvendt som et buffer ord, da det er placeret imellem de to ord, 'Allah' og 'Jinn', for at levere en stærk retorisk og lingvistisk protest imod påstanden. Normalt skulle ordet 'Jinn' stå efter ordet 'Allah', men Qur'anen valgte denne ordstilling specifikt, for at adskille ordet 'Jinn' fra ordet 'Allah', for at fremvise denne protest, nemlig at Allah ﷻ ikke kan have en partner. Den anden påstand, som de vantro fremsætter er, at Allah har børn. Det retoriske aspekt af hele denne Ayah er, at den opnår vellyd.

Det sammenhængende element i denne struktur, er ordet 'wa', der fungerer som en sammenhængende binding. Og det binder de to påstande sammen.

Ydermere er ovenstående *Ayah* forbundet til andre hovedtemaer i denne Surah (Kapitel), såsom At-Tawhid (Skaberens Enhed).

Enhver ændring i strukturen i en Qur'anens *Ayaat* vil simpelthen ændre dens mening og litterære effekt. Altså er det ikke underligt, at Cragg nævnte, for at menneskeheden kan behandle de udfordringer, som den står overfor i dag, så er:

"... en masse mennesker... nødt til at blive vejledt og overbevist af Qur'anen."

De retslærde, lingvister og arabister har brug for en solid lingvistisk kompetence i klassisk arabisk, men også en videregående viden om arabisk syntaks og retorik, således at de kan sætte pris på de komplekse lingvistiske og retoriske mønstre i Qur'anens strukturer. Det er også meget vigtigt, at han eller hun refererer til primære fortolkninger, for dermed at udlede og levere den korrekte underlæggende mening i et af Qur'anens udtryk, forholdsord eller (små)ord.

Så Qur'anens unikke genre er en del af dens litterære udfordring til hele menneskeheden. Yderligere studier og undersøgelser i nedenstående referencer, burde give læseren tilstrækkelige informationer, for at indse, hvorledes Qur'anen opnår denne unikke genre, og hvordan det ikke kan være muligt for nogen skribent at producere noget ligesom den.

Afslutningsvis siger Bruce Lawrence:

"Som håndgribelige tegn er Qur'anens vers et udtryk for en uudtømmelig sandhed. Og de betegner mening ovenpå mening, lys ovenpå lys, og mirakel efter mirakel."

Qur'anen har en overflod af retoriske særpræg, mere end nogen anden tekst. Og dens sprog er fyldt med overdådig retorik, som skaber en uforlignelig psykolingvistisk effekt.

Qur'anens dynamiske stil

I sin artikel, "Grammatiske Skift af Retoriske Årsager", gør Abdel Haleem opmærksom på denne omfattende brug af grammatiske skift, som er et af Qur'anens uforlignelige særpræg. Dette særpræg er en effektiv retorisk anordning, som forbedrer tekstens litterære udtryk, og opnår det meddelsomme formål; det er en accepteret og velstuderet del af arabisk retorik.

Man kan finde referencer i bøger om Balagha (veltalenhed) af Al-Athir, Al-Suyuti og Al-Sarkhasi.

Disse grammatiske skift inkluderer ændringer i person, antal, adressat, tid, brugen af et navneord i stedet for et stedord, og mange andre ændringer. Et eksempel på dette komplekse retoriske særpræg, er fremvist i den følgende Ayah. Den går fra at tale om Allah ﷻ i tredje person, til at Allah ﷻ taler i første person flertal, som er et udtryk for ophøjethed:

﴿لَا خَيْرَ فِي كَثِيرٍ مِّن نَّجْوَاهُمْ إِلَّا مَنْ أَمَرَ بِصَدَقَةٍ أَوْ مَعْرُوفٍ أَوْ إِصْلَاحٍ بَيْنَ النَّاسِ وَمَن يَفْعَلْ ذَلِكَ ابْتِغَاءَ مَرْضَاتِ اللَّهِ فَسَوْفَ نُؤْتِيهِ أَجْرًا عَظِيمًا﴾

”Der er intet godt i det meste af deres skjulte tale, undtagen den der kalder til en almisse eller en ret, eller forsoning blandt folk. Og enhver der gør disse ting for at søge Allahs tilfredsbed, vil Vi sandelig give en mægtig belønning.” [al-Nisa’ 4:114]

I stedet for at sige, ”... vil Han sandelig give...”, så taler Allah ﷻ i en ophøjende flertalsform, for at give Sin personlige garanti om belønning til den, der udfører de positive handlinger, som er nævnt i ovenstående *Ayah*.

Et andet eksempel på denne pludselige ændring i person og antal, er fremvist i følgende *Ayah*:

﴿هُوَ الَّذِي يُسَيِّرُكُمْ فِي الْبَرِّ وَالْبَحْرِ حَتَّىٰ إِذَا كُنْتُمْ فِي الْفُلِكِ وَجَرَيْنَ بِهِم بِرِيحٍ طَيِّبَةٍ وَفَرِحُوا بِهَا جَاءَتْهَا رِيحٌ عَاصِفٌ وَجَاءَهُمُ الْمَوْجُ مِنْ كُلِّ مَكَانٍ وَظَنُّوا أَنَّهُمْ أُحِيطَ بِهِمْ دَعَوُا اللَّهَ مُخْلِصِينَ لَهُ الدِّينَ لَئِن أَنجَيْنَا مِنْ هَذِهِ لَنَكُونَنَّ مِنَ الشَّاكِرِينَ﴾

”Det er Ham, der lader Jer rejse på land og på vand; indtil I er på skibene, og de sejler med en behagelig vind. Og de frydes, indtil en voldsom vind overtager dem og bølgerne skyller indover dem fra alle sider og de bliver sikre på, at de er omringet (af ødelæggelse), så påkalder de Allah i trofasthed til Ham: ”Hvis Du frelser os fra dette, vil vi sandelig være blandt de taknemmelige.” [Yunus 10:22]

I sin bog, ”Discovering the Qur’an: A Contemporary Approach to a Veiled Text”, så forklarer Neal Robinson denne *Ayah* med hensyn til dens retorik:

”Ved første blik kan det virke håbløst forvirrende, men disse tre konsekutive pronominal skift er alt sammen fuldstændig logiske. Og dette skift fra anden person flertal til tredje person flertal, objektificerer adressaterne, og gør dem i stand til at se sig selv, som Gud ser dem, og indse hvor latterlig og hyklerisk deres adfærd er. Og skiftet tilbage til anden person flertal betegner Guds drejning for at advare dem. Og endelig,

talerens skift fra tredje person ental til første person flertal, udtrykker Hans ophøjethed og magt; dette er passende ud fra betragtningen om betydningen til opstandelsen og dommen.”

Disse skift bidrager til Qur’anens dynamiske stil; det er et tydeligt stilistisk særpræg og en accepteret retorisk praksis. Og Qur’anen bruger dette særpræg på sådan en måde, at det stemmer overens med tekstens tema (semantisk drevet), mens det forstærker påvirkningen af det budskab den leverer. Det er ikke overraskende, at Neal Robinson konkluderede, at de anvendte grammatiske skift i Qur’anen:

”... er et meget effektivt retorisk værktøj.”

Andre orientaler som Noldeke, har sagt, at nogle af disse ændringer i person og antal sker pludseligt. Denne betragtning har vist sig at være en overfladisk forståelse af klassisk arabisk. De ændringer, der foretages i Qur’anens diskurs, udføres efter et effektivt mønster. Fortidens arabiske retslærde fremsatte, at i stedet for at være en særhed i det arabiske sprog, så er det et effektivt retorisk værktøj. Qur’anen er den eneste form for arabisk prosa (N. Robinsons ord), som har anvendt dette retoriske værktøj på en særdeles omfattende og kompleks måde. Abdel Haleem siger:

”... Den bruger dette særpræg langt mere omfattende, og i flere variationer end den arabiske poesi gør. Det er derfor naturligt at finde ... Ingen ser ud til at citere referencer i prosa fra andet end Qur’anen.”

Stilistiske variationer

Qur’anen er et ”hav af retorik”, for den beskæftiger flere retoriske særpræg end nogen anden arabisk tekst - fortidig eller nutidig.

Qur’anen kan kun beskrives som en unik genre, og denne enestående karakter opnås ved at kombinere sammenhængende og retoriske elementer i hver eneste *Ayah*.

Et eksempel på et af disse retoriske særpræg er brugen af de stilistiske variationer. Stilistiske variationer lader hånt om litterære normer, og det forstærker den meddelsomme effekt; de behager og overbeviser også. En stilistisk variation i Qur’anen begynder sætningen med et navneord i stedet for et udsagnsord.

Eksempelvis:

﴿اللَّهُ نَزَّلَ أَحْسَنَ الْحَدِيثِ كِتَابًا﴾

”Allah nedsendte den fineste beretning (i intervaller).” [Az-Zumar 39:23]

Denne *Ayah* begynder med navnet ”Allah”. Effekten af denne stilistiske variation, altså, at navneordet bliver brugt i begyndelsen af denne *Ayah*, frem for et udsagnsord, er:

- * Fremhævelse af vendingen ”den fineste beretning”.
- * En tilskrivning af teksten til Allah ﷻ Alene.

Disse afvigelser fra normen skaber en form for ’overraskelse’; som er, at navnet ”Allah” er placeret i begyndelsen af ovenstående *Ayah* i stedet for et udsagnsord; dette har semantiske implikationer, som forstærker tekstens meddelsomme effekt.

Ellipse i Qur’anen

Qur’anen er sandelig en unik genre. Som tidligere diskuteret, så opnås denne unikke karakter ved at kombinere sammenhængende og retoriske elementer i hver eneste *Ayah*. Mange retoriske eksempler er allerede blevet givet, og inkluderer grammatiske skift (*Illifaat*), spot af meddelsomme normer, stilistiske variationer, rytme, opstilling af ord og vendinger.

En anden retorisk egenskab, som endnu ikke er blevet diskuteret, er brugen af ellipse.

Ordet Ellipse kommer fra det græske ord, ’ελλειψις’, som betyder udeladelse. Fra et litterært synspunkt kan ellipse defineres som udeladelsen af et ord eller kort vending, som kan forstås og genvindes, ud fra selve konteksten i en sætning eller *Ayah*.

Ellipse er et universelt litterært retorisk særtræk, og bruges i mange sprog. I engelsk litteratur var nogle af de tidlige brugere af ellipse, Emily Dickinson og William Shakespeare.

Ellipse bruges for at opnå:

- * Emfase
- * Kortfattethed
- * Sparsommelighed
- * Mystik
- * Forvikling
- * Tøven
- * Skabe en følelse af momentum i digtes fremgang
- * Skabe en følelse af forvirring og urolighed

Når ellipse forekommer i Qur'anen, er dens formål altid retorisk, altså, for at behage, overtale, og konstruere de bedste verbale former. Som nævnt ovenfor er ellipse et universelt litterært og lingvistisk retorisk særtræk. Det finder sted i Qur'anen i forskellige former. Blandt de almindelige former for ellipse i den Noble Qur'an er ellipse af emne, subjekt, genstandsled, adjektiv, det forandrede navneord, præpositionsled, infinitiv, som i:

Emne:

﴿صُمُّ بِكُمْ عُمِّي فَهُمْ لَا يَرْجِعُونَ﴾

"Døve, stumme og blinde; så de vil aldrig tage imod." [Al-Baqarah 2:18]

Emnet, som er hyklerne, er udeladt og burde stå før ordet "døve". Det udeladte ord kan dog nemt genskabes, ved at kigge på konteksten i de foregående Ayaat (2:8-17). Denne form for ellipse opnår sparsommelighed og kortfattetethed.

Subjekt:

﴿فَلَمَّا جَاءَ سُلَيْمَانَ قَالَ أَتُمِدُّونَ بِمَالِ﴾

"Og da han kom til Sulayman, så sagde han: 'Vil I forøge min velstand?'" [Al-Naml 27:36]

Her er subjektet (dvs. budbringeren, der kom til Profeten Sulayman ﷺ) udeladt.

Genstandsled:

﴿قَالُوا سَمِعْنَا وَعَصَيْنَا﴾

"De (hyklerne) sagde, 'Vi hører, men vi er ulydige.'" [Al-Baqarah 2:93]

Her blev de to genstandsled, "hvad du sagde," og "din ordre", til de to verber, *Sami'na* ("Vi hører"), og *'Asayna* ("Vi er ulydige") henholdsvis udeladt.

Qur'anen bruger ellipse i forskellige former, for at bestyrke tekstens meddelsomme effekt, og for at opnå en veltalenhed i teksten. Det opnår også en emfase og sparsommelighed i sproget. Den berømte litterære kritiker, Ibn 'Atiyah konkluderede, at hvis vi gransker hele det arabiske sprog, for at finde et

ord, som skal erstatte et enkelt ord i Qur'anen, og udtrykke meningen på samme niveau, eller endnu højere, så ville vi ikke kunne finde det.

De kryptiske bogstaver og deres retoriske funktion

I Qur'anen er der kryptiske bogstaver, som indleder 29 af dens kapitler, eksempelvis:

﴿الم﴾

”*Alif Lam Meem.*” [Al-Baqarah 2:1]

﴿الر﴾

”*Alif Lam Ra.*” [Yunus 10:1]

﴿طه﴾

”*Ta Ha.*” [Ta-Ha 20:1]

﴿كهيعص﴾

”*Kaf Ha Ya 'Ayn Saad.*” [Maryam 19:1]

﴿المص﴾

”*Alif Lam Meem Saad.*” [al-A'raf 7:1]

Hvad angår deres mening og betydninger, så har disse bogstaver skabt en følelse af ”mystik”. Det er enstemmigt blandt muslimske fortolkere og retslærde, at de ikke bare er placeret der for sjov.

At sige bogstaverne blot er skribenters initialer, eller initialer for Allahs ﷻ navne, modstrider Qur'anens lingvistiske og litterære natur. Fordi Qur'anen er kendt for at have en semantisk orienteret ordstilling og opstilling. At sige der ikke er nogen mening med disse bogstaver, indikerer en manglende forståelse med hensyn til denne Bogs litterære fortræffelighed.

Der findes to primære holdninger, som redegør for anvendelsen af de kryptiske bogstaver. Den første holdning vedrører Qur'anens udfordring om at producere et kapitel lig med den.

Ifølge denne holdning minder bogstaverne lytteren om, at skønt Qur'anen er sammensat af bogstaverne fra det arabiske sprog, så kan ingen, og ingen har nogensinde været istand til at imitere den. Dette ligner mange andre retoriske værktøjer, som anvendes i den klassiske arabiske retorik (Balagha).

Denne holdning bakkes op af Al-Razi, Al-Qurtubi, Al-Zamakhshari, Ibn Taymiyah, Shaykh Al-Mizzi, og nutidige retslærde som 'Abdul Raof.

Den anden holdning er, at dette bliver brugt som en udråbsanordning, for dermed at tiltrække lytterens opmærksomhed. Dette ligner andre udråbsanordninger, som anvendes i Qur'anen, såsom "Nej!", eller "Sandelig".

Denne holdning bakkes op af Prof. A. Haleem.

Egentlig kunne begge holdninger bruges, idet disse bogstaver kan have en dobbelt funktion, altså, at tiltrække lytterens opmærksomhed, og minde lytteren om, at Qur'anen er sammensat af de samme bogstaver, som bliver hver dag, og alligevel kan ingen producere noget lig med Qur'anen.

Noget der også er interessant at bemærke, er, at Qur'anens kryptiske bogstaver sædvanligvis bliver efterfulgt af en udtalelse om Bogen og dens mirakuløse natur.

Eksempelvis:

﴿ق وَالْقُرْآنِ الْمَجِيدِ﴾

"Qaf. Ved den Storslåede Qur'an." [Qaf 50:1]

﴿حَمْ تَنْزِيلُ الْكِتَابِ مِنَ اللَّهِ الْعَزِيزِ الْحَكِيمِ﴾

"Ha Meem. Dette er den åbenbarede Bog fra Allah, den Almægtige og Alvise." [Al-Ahqaf 46:1-2]

﴿حَمْ عَسَقَ كَذَلِكَ يُوحِي إِلَيْكَ وَإِلَى الَّذِينَ مِنْ قَبْلِكَ اللَّهُ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ﴾

"Ha Meem. 'Ayn Seen Qaf. Således åbenbarede Allah, den Almægtige og Alvise, til dig, ligesom Han gjorde til dem før dig." [Al-Shura 42:1-3]

﴿حَم تَنْزِيلٌ مِّنَ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ كِتَابٌ فُصِّلَتْ آيَاتُهُ قُرْآنًا عَرَبِيًّا لِّقَوْمٍ يَعْلَمُونَ﴾

”Ha Meem. Dette er en åbenbaring fra den Barmhjertige, den Nådige; en Skrift, hvis Tegn gøres tydelige som en Qur’an på arabisk for et folk, som har viden.” [Fussilat 41:1-3]

﴿الرَّ كِتَابٌ أَنْزَلْنَاهُ إِلَيْكَ لِتُخْرِجَ النَّاسَ مِنَ الظُّلُمَاتِ إِلَى النُّورِ بِإِذْنِ رَبِّهِمْ إِلَى صِرَاطِ
الْعَزِيزِ الْحَمِيدِ﴾

”Alif Lam Ra. Dette er en Skrift, som Vi nedsendte til dig så du med deres Herres tilladelse kan føre folk ud fra det dybeste mørke til lyset, til den Almægtige og Lovpristes Vej.” [Ibrahim 14:1]

Det er tydeligt ud fra ovenstående, at bogstavernes placering i begyndelsen af visse kapitler i Qur’anen, har en stilistisk og retorisk effekt.

De fremlagte teorier af nogle retslærde, som underminerer bogstavernes betydning, mangler solide beviser, og følger en metode, som ikke tager helheden i betragtning. Dette er tydeligt, fordi de ikke tager hensyn til Qur’anens og det arabiske sprogs stilistik, retorik og den uforlignelige teksts litterære og lingvistiske design.

Om den Æstetiske Modtagelse af Qur’anen

Egypteren Mustafa Sadiq al-Rafi’i kommenterede den æstetiske modtagelse af Qur’anen:

”Enhver der hørte den, havde ingen anden mulighed end at overgive sig til Qur’anen... hver eneste del af hans sind blev rørt af denne rene lyd i sprogets musik, og del for del, node for node, så omfavnede han dens harmoni, perfektionen i dens mønster og dens formelle fuldendelse. Det var ikke så meget som om noget var blevet reciteret for ham, men derimod mere som om noget havde brændt sig fast i ham.”

I sin bog ”Konstruktionen i Biblen og i Koranen”, forklarer Arbuthnot denne virkning i Qur’anens stil:

”Den er indrømmet selve standarden for den arabiske tunge... Koranens stil er generelt smuk og flydende... mange steder, især der hvor Guds attributter og ophøjethed beskrives, sublim og storslået... Det lykkedes ham, og han fængslede sit publikums sinde til den grad, at flere af hans modstandere mente, at det skyldtes trolddom og fortryllelse.”

Den æstetiske modtagelse af Qur'anen er ikke et litterært værktøj som sådan, men det er mere en manifestation af dens litterære skønhed på den menneskelige psyke. Dette æstetiske element kan virke subjektivt, men det fremhæver alle andre objektive litterære strukturer, og det sætter dem i forbindelse til livet, erfaringer og menneskelighed; hvilket gør Qur'anen virkelig.

Den æstetiske reaktion på Qur'anen er blevet set gennem historien, og den beskrives måske bedst med følgende episode, som blev taget fra Kermani's artikel: "Den Æstetiske Modtagelse af Qur'anen, som afspejlet i Tidlig Muslimske Historie":

"Abu Ubaid, som var en af Profetens ledsagere, nævner, at en beduin lyttede til en mand, som reciterede, "Gør hvad du er blevet beordret til". Derefter smed han sig ned på jorden, og sagde, "Jeg smed mig ned på grund af denne tales veltalenhed".

I sin oversættelse af Qur'anen, forklarer Edouard Montet dette unikke træk ved Qur'anen:

"Alle, som er bekendte med Qur'anen på arabisk, er enige om at rose denne religiøse bogs skønhed; og dens storslåede form er så sublim, at ingen oversættelse til noget europæisk sprog, kan give os muligheden for at påskønne den."

En anden mægtig konvertithistorie som blev overleveret af de berømte islamiske historikere, Ibn Hisham og Ibn Kathir, handler om 'Umar bin al-Khattab, en af Profetens ledsagere. På selvsamme dag, hvor han havde til hensigt at dræbe Profeten, hørte han, at hans søster Fatimah og hendes mand havde omfavnet Islam, og han blev rasende og tog hen til deres hus; foran indgangen hørte han nogen recitere et eller andet. Og 'Umar var en høj og stærk, så han stormede indenfor, mens personen som havde reciteret Qur'anen, skyndte sig at skjule sig. Hans søster tog siderne fra Qur'anen, og forsøgte at gemme dem væk. "Hvad var det for noget mumlen, jeg lige hørte?", råbte 'Umar. "Du har ikke hørt noget", svarede hans søster. Fatimah og hendes mand forsøgte at berolige ham. 'Umar sagde, "Ved Allah, Jeg har hørt, at I følger Muhammad og hans Deen."

"Hvad hvis Sandheden lå udenfor din Deen?", spurgte Fatimahs mand (Sa'id). 'Umar sprang på ham, for at slå ham, men hans søster gik imellem dem, og 'Umar kom til at ramme hende, så hun blødte. "Ja, vi er muslimer og erkender Allah og Hans Sendebud, så gør hvad du vil," sagde Fatimah. 'Umar fortrød sin opførsel, og bad om at få lov til at læse de skrifter, hun havde forsøgt at gemme væk. Fatimah bad ham om at udføre en rituel afvaskning; og efter han havde gjort det, så gav hun ham siderne. 'Umar begyndte at læse Surah Taha, og stoppede efter nogle få *Ayaat*, og udbrød, "Denne tale er smuk og nobel!"

'Umar var konverteret til Muhammads Deen, og han blev senere den anden Kalif (Khalifah) i Islam.

Alfred Guillaume formoder årsagen til Qur'anens æstetiske egenskaber:

"Den har en indre rytme af ejendommelig skønhed, og en kadence som charmerer øret. Og mange kristne arabere taler om dens stil med varmhjertet beundring, og de fleste arabister anerkender dens fortræffelighed. Når den læses eller reciteres højt, så har den næsten en hypnotisk effekt..."

Denne effekt i Qur'anen ændrede hjerterne og sindene i mange arabere på åbenbaringstidspunktet. Og de ikke-muslimske arabere på det tidspunkt havde indset dens styrke, og havde forsøgt at formindske effekten ved at råbe, klappe, synge og snakke højlydt. Abu Zahra kommenterer denne realitet:

"De mægtigste blandt Mubammads fjender frygtede, at Qur'anen ville have en stærk effekt på dem mens de foretrak manglende erkendelse frem for erkendelse, og foretrak forvildelse frem for rigtig vejledning. Altså blev de enige om ikke at lytte til Qur'anen. For de vidste, at enhver der lyttede, blev bevæget af dens højtidelige udtryksstyrke, som overgik enhver menneskelig styrke. De oplevede at folk - endda de store personligheder, notabiliteter og mægtige - erkendte den én efter én, og at Islam blev stærkere, at de Troende blev mere talrige, og at polyteismen blev svagere og deres støtter blev mindre i antal."

Historikere og lingvister er blevet enige om, at araberne på åbenbaringstidspunktet, var de ypperste i anvendelsen af deres eget sprog. Følgende citation fra Ibn Rashiq illustrerer vigtigheden, som tilskrives sproget. Han skriver:

"Når som helst en poet opstod i en arabisk stamme, plejede andre stammer at komme for at lykønske dem, festmåltider vil blive tilberedt, kvinderne ville forsamle sig for at spille på lut, ligesom de gør til bryllupper og unge og gamle mænd ville alle sammen glæde sig over de gode nyheder. Araberne plejede kun at lykønske hinanden ved fødsler, og når som helst en poet opstod iblandt dem."

Og Ibn Khaldun - en betydningsfuld retslærd fra det 14. århundrede - kommenterede vigtigheden af poesi i arabernes liv:

"Det bør være kendt, at arabere højtede poesien som en taleform. Derfor gjorde de den til deres histories arkiver, selve beviset for hvad de anså for at være rigtigt og forkert, og det principielle referencegrundlag for størstedelen af deres kundskaber og visdom."

En tidligere retslærd, som hed Ibn Faris, uddybede det samme emne, men gik videre for at kommentere kvaliteten af den poesi, som blev forfattet i løbet af den præislamiske periode:

"Poesi er arabernes arkiv; deres stamtafler er bevaret i den; den kaster lys over de dunkleste og mest forunderlige ting, som findes i Guds Bog og i Guds apostles traditioner, og ligeledes i hans ledsageres traditioner. Det ene digt kan være mere vellykket end et andet, og et digt kan være mere sødt og elegant end et andet, men ingen af de gamle digte mangler denne grad af fortræffelighed."

Hvis en hel nation, som udmærkede sig i anvendelsen af sit eget sprog fejlede i at udfordre Qur'anen, så burde denne realitet få en person til at overveje, ligesom H.A.R. Gibb udtrykker det:

"Altså hvis Qur'anen var hans egen opfindelse, så kunne andre mennesker konkurrere med den. Lad dem da producere ti vers ligesom den. Hvis de ikke kunne (og det er tydeligt at de ikke kunne), så lad dem acceptere Qur'anen som et enestående bevismæssigt mirakel."

Og som Hartwig Hirschfield kommenterer:

"Qur'anen er (ganske) utilnærmelig, med hensyn til sin overbevisende styrke i veltalenhed, og endda i sin sammensætning."

Lex Hixon siger i bogen, "Qur'anens Hjerter" (The Heart of the Qur'an):

"Hverken som kristne eller jøder, eller blot som intellektuelt ansvarlige individer, har medlemmer af vestlig civilisation fået en fornuftig uddannelse, eller endda korrekt oplysning om Islam... selv visse personer med en velvilje, som fik bekendtskab med Islam, vedbliver med at fortolke ærbødighed for Profeten Muhammad, og den globale accept af hans budskab, som en uforklarlig overlevelse af en gammel ørkenstammes nidkærhed. Denne holdning tilsidesætter såvel 14 århundreder med islamisk civilisation, der blomstrede med kunstnere, retslærde, statsmænd, menneskevenner, videnskabsmænd, tapre krigere og filosoffer ... de utallige mænd og kvinder med hengivenhed og visdom, fra næsten enhver nation på jordkloden. Denne sammenhængende civilisation, som hedder Islam, og er grundlagt i Qur'anens vision, kan ikke betragtes som produktet af individuelle og nationale ambitioner, opbakket af historiske tilfælde."